

v otázce promlčení; podmínky § 531 a), b) tr. zák. nemohou tu podle povahy věci přicházeti v úvahu; promlčecí doba činí tu tři měsíce.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Zm I 694/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14. října 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 486 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku odsuzujícím obžalovaného pro tento přečin, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil krajskému soudu v Chebu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud se dovolává důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., vytýkajíc rozsudku, že rozhodl právně mylně v otázce promlčení trestnosti. Nalézací soud vyloučil promlčení jednak z toho důvodu, že obžalovaný sám doznal nepřetržité trvání svého trestného činu, pokud se týče jeho předpokladů, t. j. trvalého nepořádného vedení knih (nevčasného sestavení předepsané bilance), jednak z toho důvodu, že trvání trestného činu do poslední doby jest i tím prokázáno, že právě v poslední době vyšly najevo škodlivé následky trestného činu pro třetí osoby, pro věřitele, a obžalovaný nebyl a není s to, by je zcela odstranil. Pokud se týče druhého z uvedených důvodů, dlužno připomenouti, že přečin podle § 486 a) tr. zák. jest podle své povahy deliktem ryze pořádkovým, a že k jeho skutkové podstatě nenáleží, by z něho vzešlo poškození věřitelů, a že tedy doba, kdy vyšly na jevo jeho škodlivé následky pro věřitele nemá v otázce promlčení významu. Po této stránce jsou tudíž úvahy rozsudku právně pochybené. Pokud jde o prvý důvod, z něhož nalézací soud vyloučil promlčení trestnosti, trpí rozsudek neúplností, která se týká okolností s hlediska § 281 čís. 9 b) tr. ř. pro posouzení věci rozhodných. Promlčecí doba při přečinu podle § 486 a) tr. zák. činí podle § 532 tr. zák. pouze tři měsíce. Avšak nalézací soud nezjistil vůbec, do které doby spadá trestné opomenutí, jehož se obžalovaný dopustil, zejména nezjistil přesně, do které určité doby opomenutí to trvalo a kdy přestalo. Mimo to neobíral se vůbec otázkou, jakým procesním úkonem a v které době nastalo přerušení promlčení, a zda byla splněna podmínka promlčení podle § 531 c) tr. zák., neboť podmínky § 531 a), b) tr. zák. nemohou tu podle povahy věci přicházeti v úvahu.

Čís. 3004.

Zmateční stížnost vrácenou jen k připojení podpisu advokáta nelze doplniti podáním, lišícím se obsahově od oné zmateční stížnosti (§ 1 čís. 3 nov. z roku 1877).

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Zm II 426/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 7. července 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák.

D ů v o d y:

Obžalovaný, jenž nebyl osobně přítomen hlavnímu přeličení ze dne 7. července 1927, nýbrž dal se při něm zastupovati obhájcem K-em v plné moci, ohlásil proti rozsudku ze dne 7. července 1927, doručenému podle žádosti obhájce K-a jeho dřívějšímu obhájci Dr. Oskaru H-ovi dne 2. září 1927, včas, t. j. dne 5. září 1927 odvolání a zmatečnou stížnost, kteréžto opravné prostředky blíže provedl podáním ze dne 9. září 1927 bez podpisu obhájce. Toto podání bylo krajským soudem zasláno okresnímu soudu v Karlových Varech se žádostí o poučení obžalovaného, by podal d o protokolu provedení zmatečnou stížností za součinnosti obhájce a to do tří dnů. Žádost došla k okresnímu soudu dne 14. září 1927 a byla vyřízena okresním soudem v ten způsob, že byl předvolán odsouzený a jeho obhájce Dr. H. na den 19. září 1927, kteří se také dostavili (v zastoupení Dr. H-a jeho kolega v kanceláři Dr. F.) a prohlásil Dr. F., že Dr. H. nemá již plné moci odsouzeného, nýbrž Dr. K., a že nemůže podati zmatečnou stížnost. Obžalovaný pak prohlásil, že si vezme jiného obhájce a dostaví se s ním k soudu, což se také stalo dne 21. září 1927, kdy se dostavil s plnou mocí advokát Dr. S., který podepsal podání ze dne 9. září 1927 a předložil kromě toho i doplnění k provedení zmatečnou stížností. Z toho, co uvedeno, je patrné, že k předloženému doplnění zmatečnou stížností nelze již proto přihlídnouti, poněvadž je zřejmě opožděné (§ 285 tr. ř.) a liší se svým obsahem od podání ze dne 9. září 1927, které bylo vráceno k odstranění nedostatku scházejícího podpisu řádného obhájce. Po odstranění této vady v třídenní lhůtě, počítané od 19. září 1927, jest pokládati jedině podání ze dne 9. září 1927 za provedení zmatečnou stížností a lze přihlížeti toliko k jeho obsahu. Ve vývodech této zmatečnou stížností není však nic obsaženo, co by odůvodňovalo některý zmatek v § 281 čís. 1—11 tr. ř. uvedený, jest to jen brojení proti přesvědčení soudu a jsou to novoty, proto nelze ji pokládati za stížnost po zákonu a proto vůbec za provedenou. Podle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 bylo tudíž zmatečnou stížností zamítnouti již v sedění neveřejném.

Čís. 3005.

Neschopným platiti (§ 486 čís. 1, 2 tr. zák.) jest dlužník, který není s to, by veškeré své věřitele uspokojil úplně v době přiměřené pravidlům řádného provozu dotyčného podniku; vzhledem k účelu bank a vzhledem k nutné mobilitě bankovního kapitálu a k jeho funkcím národohospodář-